

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2009. május 26. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A vesztegetés büntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Békés Megyei Bíróság** 2009. január 30. napján kihirdetett **13.B.305/2008/31. számú ítéletét helyben hagyja** azzal, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmények megnevezése helyesen:

2 rendbeli vesztegetés büntette.

Az első fokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből a vádlott helyesen: 161.180.- (egyszázhatvanegyezer-egyszáznyolcvan) forintot köteles megfizetni, míg a fennmaradó 74.370.- (hetvennégyezer-háromszázhetven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Megállapítja, hogy a vádlott lakcíme helyesen: **(Irányítószám, Település, utca, házszám, emelet, ajtószám).**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat 2 rb. hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntette miatt - halmazati büntetésül - 6 hónap börtönbüntetésre, 100.000.- forint pénzmellékbüntetésre és 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott legkorábban a börtönbüntetés 3/4 részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Továbbá, hogy a pénzmellékbüntetést meg nem fizetés esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni és, ha a főbüntetést végre kell hajtani, ennek fokozata a pénzmellékbüntetés helyébe lépő szabadságvesztésre is irányadó. A pénzmellékbüntetésnek szabadságvesztésre átváltoztatása esetén 5.000.-

forint összeg helyett egy napi szabadságvesztést kell számítani. A vádlottal szemben 15.280.- forint erejéig vagyonekhozást rendelt el. Kötelezte 235.550.- forint bünyügi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést hatályon kívül helyezés érdekében részben megalapozatlanság, részben eljárási szabálysértések miatt, és a fellebbezés írásbeli indokolásában, valamint a fellebbezési nyilvános ülésen a védő - melyhez a vádlott is csatlakozott - másodsorban felmentésért is fellebbezett.

Fellebbezése indokolásában a védő a következőkre hivatkozott:

- A hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárást célszerű lett volna az elsőfokú bíróság másik tanácsának lefolytatni, mert az ismételt eljárási szabálysértések annak tudhatók be, hogy nem másik bíró volt a tanács elnöke.
- Az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett azzal, hogy a három román állampolgár tanúnak az írásban történő vallomástételt engedélyezte, mert a hatályon kívül helyező végzés (a Szegedi Ítéltábla Bf.I.183/2008/5. számú végzése) akként rendelkezett, hogy a tanúkat ismételten ki kell hallgatni.
- Az írásbeli vallomás megtétele előtt az elsőfokú bíróság a három magyar nyelvet nem ismerő tanút nem törvényesen figyelmeztette a Be. 81. §, 82. § és 85. § (3) bekezdésében foglaltakra, ugyanis a tanúk kioktatását az írásbeli kihallgatásukat engedélyező végzés magyar nyelven tartalmazza, de annak nincs nyoma, hogy román nyelvre a kioktatás is lefordításra került volna. Az eljárás tolmács nem került kirendelésre és a bíróság nem figyelmeztette a hamis tolmácsolás törvényes következményeire. A tanúk bíróságon történt megjelenésekor tárgyalás megtartására a vádlott távolléte miatt nem került sor, ezért a tanúk írásbeli vallomástétel előtti kioktatása az erről készült jegyzőkönyvben szerint szabálytalanul történt. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság mindhárom tanút elmulasztotta figyelmeztetni a hamis vád és a hatóság félrevezetésének törvényes következményeire. Attól függetlenül, hogy a három tanú magyar nyelvre lefordított vallomását az elsőfokú bíróság felolvasással tette a bizonyítás anyagává, álláspontja szerint a fentiekre tekintettel e vallomások bizonyítékként történő felhasználása törvénysértő volt.
- Eljárási szabálysértés történt azáltal is, hogy a tanúként kihallgatott **(1. sz. név)** a nyomozás során tolmácsként szerepelt az ügyben továbbá, hogy a tanú vallomásai közötti ellentétekkel az elsőfokú bíróság nem foglalkozott.

Az első fokú ítélet megalapozatlansága a védő szerint arra vezethető vissza, hogy az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzés iránymutatásait és előírásait nem tartotta be, a bizonyítékok körültekintő és gondos mérlegelését elmulasztotta és a bizonyítási indítványait elutasította.

Bf.I.69/2009/8.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.50/2009. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta abban, hogy a másodfokú bíróság a vádlott cselekményét folytatólagosan, hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntetnének minősítse, az egyéb rendelkezéseit pedig a vádlott lakcímének helyes megjelölése mellett hagyja helyben. A bűnösségi körülményeket és egyes jogszabályhelyek helytelen felhívását észrevételezte.

A bűncselekmény folytatólagosan elkövetettként való minősítésének indítványozását arra alapította, hogy a vádlott rövid időközön belül, ugyanazon személyek vonatkozásában, ugyanazon indokra hivatkozással kért és fogadott el jogtalan előnyt, így az egységes akarat-elhatározásra vonható jogi következtetés, melyre figyelemmel a cselekmény nem alkalomszerűen elkövetett, hanem a Btk. 12. § (2) bekezdése szerinti folytatólagosság egységébe tartozik.

Az ügyész az írásbeli indítványában és a fellebbezési nyilvános ülésen is foglalkozott a védő által felvetett eljárási szabálysértésekkel. Álláspontja szerint a tanács elnöke függetlenül attól, hogy a korábbi marasztaló határozat meghozatalában részt vett, kizárási ok [Be. 21. § (3) bekezdés c) pontja és Be. 21. § (1) bekezdés e) pontja] hiányában a jelen ügyben eljárhatott. A három román állampolgár tanú írásban történt kihallgatására, valamint (**1. sz. név**) tanúkénti kihallgatására törvényesen került sor, az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben előírtaknak mindenben eleget tett, a védő bizonyítási indítványait indokoltan utasította el és a tanúk vallomásai közötti ellentmondásokat logikai úton, helyes ténybeli következtetésekkel oldotta fel. Két eljárási szabálysértést észrevételezett csupán, mégpedig, hogy az elsőfokú bíróság a vallomástételt megtagadó vádlottat nem figyelmeztette a Be. 117. § (4) bekezdés első mondatára, valamint az írásban kihallgatott román állampolgár tanúkat a hamis vád és a hatóság félrevezetésének következményeire, mely eljárási szabálysértések viszont álláspontja szerint az ügy érdekét nem érintik.

Az ügyészi indítvánnyal szemben a védő a fellebbezése indokolásában és a fellebbezési nyilvános ülésen az ügyésznek az eljárási szabálysértések kihatására vonatkozó álláspontját nem osztotta, mert szerinte amennyiben a bíróság a vádlottat nem figyelmezteti a Be. 117. § (4) bekezdés első mondatára is, a kioktatása nem teljes körű, e nélkül nem lehet kihallgatni. Ugyancsak nem mellőzhető a tanúk figyelmeztetése a hamis vád és a hatóság félrevezetésének következményeire. Mindkét mulasztás szerinte olyan eljárási szabálysértés, mely a Be. 375. § (1) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezési ok.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalannak találta, az ügyészi indítványt és észrevételt részben osztotta.

Az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt, a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata és az iratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A vádlott vagyonát képező társasházi lakás értéke kb. 8.500.000.- forint, a gépkocsi értéke 1.200.000.- forint, a garázs értéke 5-600.000.- forint körüli.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásából a 11. oldal 3. bekezdését a tényállásba emeli és mivel nyilvánvaló elírás miatt a jogszabályi felhívás helytelen, azt akként helyesbíti, hogy a vádlott a Btk. 137. § 1/j. pontja alapján minősül hivatalos személynek.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az a fenti kiegészítésekkel, illetve helyesbítéssel a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ítéletábra az ügyész és a védő eljárási szabálysértésekre vonatkozó álláspontját nem osztotta az alábbiak miatt:

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő, a jelen eljárásban eljáró bírósági tanács kizártságát már nem sérelmezte. Ettől függetlenül az ítéletábra szükségesnek találta a jelen határozatban is utalni arra, hogy mivel az ügyben hatályon kívül helyezésre nem megalapozatlanság, hanem eljárási szabálysértés miatt [Be. 373. § (1) bekezdés II/c. pont] került sor, a megismételt eljárásban ugyanannak a bíróságnak ugyanaz a bírósági tanácsa is eljárhatott. Erre egyébként a Szegedi Ítéletábra a vonatkozó 2008. szeptember 2. napján meghozott Bf.I.183/2008/5. számú határozatában (4. oldal utolsó bekezdés) ki is tért. A vádlott és védője által benyújtott, eljárási szabálysértésekre alapított elfogultsági kifogásokra pedig a Békés Megyei Bíróság másik tanácsa az eljáró tanács elnökének kizárását megtagadta (12.Bk.284/2008/3. számú és 12.Bk.22/2009/3. számú végzések). A fentiekre tekintettel a tanács elnökével, de a tanács két ülnök tagjával szemben sem állt fenn sem abszolút, sem relatív [Be. 21. § (3) bekezdés c) pontja és Be. 21. § (1) bekezdés e) pontja] kizárási ok, a megismételt eljárásban eljárhattak.

Az ítéletábra a hatályon kívül helyező végzésben azt írta elő az elsőfokú bíróságnak, hogy ismételt ki kell hallgatni a vádlottat, a korábban kihallgatott tanúkat és további bizonyítást kell lefolytatni, amennyiben ezek után arra a megalapozott és hiánytalan tényállás megállapításához szükség van. Azt tehát nem írta elő, hogy a román állampolgár tanúkat kizárólag szóban lehet

Bf.I.69/2009/8.

kihallgatni, illetőleg, hogy ki kell hallgatni a határátkelőhelyen szolgálatot teljesítő román határőröket is, amire a védő bizonyítási indítványa vonatkozott.

A Be. 85. § (5) bekezdése alapján a bíróság engedélyezheti, hogy a tanú a szóbeli kihallgatását követően vagy helyette írásban tegyen vallomást.

Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően a három román állampolgárnak - **(2. sz. név)-nek, (3. sz. név)-nek és (4. sz. név)-nek** - külön-külön végzésben (16/I-III. számú végzések) engedélyezte, hogy írásban tegyenek tanúvallomást. A végzésben figyelmeztette a tanukat a Be. 81. - 82. §-aiban foglaltakra, valamint a Be. 85. § (3) bekezdésének megfelelően a hamis tanúzás és a mentő körülmény elhallgatásának következményeire. A jelen volt román tolmács a tanúknak a végzés teljes tartalmát román nyelvre lefordította, akik a figyelmeztetésekre nyilatkoztak is. Mindezek rögzítése a 16. sorszámú, a 2008. november 19. napjára kitűzött, de a vádlott távolléte miatt elmaradt tárgyalásról készült jegyzőkönyvben történt. Ez a jegyzőkönyv is közokirat és a védő álláspontjával szemben attól függetlenül, hogy elmaradt eljárási cselekményről készült, hitelesen tanúsítja, hogy kik voltak jelen, illetve a jelen voltak közötti események megtörténtét. Az abban foglaltak szerint pedig a három tanú írásban történt kihallgatása a törvényi előírások szerint történt. A hamis vád és a hatóság félrevezetésének következményére az így kihallgatott tanukat az elsőfokú bíróság valóban nem figyelmeztette, de ilyen figyelmeztetést a törvény sem ír elő [Be. 81. § - 88. §]. E figyelmeztetésekre csak akkor van szükség, ha a tanúk vallomásának megtétele során a tanúk személyéhez kapcsolódóan merül fel esetleg ilyen bűncselekményekre adat, ami a jelen esetben nem volt megállapítható. Az eljárás tolmácsot pedig kirendelni nem kellett, hiszen kirendelése az ügyben az elsőfokú bíróság részéről már korábban megtörtént és ezzel egyidejűleg a törvényes figyelmeztetése is (2008. szeptember 17. napján meghozott 13.B.305/2008/3. számú végzés). Mivel ugyanazon eljárási szakaszban tolmácsolt, a törvényes figyelmeztetésére ismételtelen nem volt szükség.

A fentiek mellett törvényesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a három román állampolgár tanú román nyelven leírt vallomását magyar nyelvre lefordíttatta, majd a vádlott és a védő jelenlétében a 2009. január 26. napján tartott tárgyaláson (27. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldala) felolvasással a bizonyítás anyagává tette.

Kétségtelen, hogy az írásban történt vallomástétel esetén nincs lehetőség szembesítésre és kérdések feltételére, de ez nyilvánvalóan a törvényhozó előtt is ismert volt, amikor az írásban történt vallomástételt lehetővé tette. Azt viszont a törvény nem tiltja, hogy ha az írásban történt vallomástétel után a bíróság szükségesnek tartja, az illető személyt még szóban is kihallgassa. Ez esetben viszont erre nem volt szükség, az írásban tett tanúvallomások teljes körűek, a közöttük

fellelhető ellenmondások logikai úton, ténybeli következtetéssel feloldhatók voltak, aminek az elsőfokú bíróság eleget tett és ítéletének jogi indokolásában erről számot is adott.

Az iratokból megállapítható, hogy **(1. sz. név)** "tolmács" szerepe az ügyben az volt, hogy a három román állampolgár tanúnak a 2007. január 31. napján a Gyulai Határrendészeti Kirendeltségen román nyelven leírt nyilatkozatát magyar nyelven leírta (nyomozati iratok 4-r. sorszámú 8. számú melléklet). Egyébként az egész eljárás során az ügyben tolmácsként nem járt el, a nyomozás során a három személy tanúkénti kihallgatásánál a tolmács **(5. sz. név)** volt. A Be. 81. és 82. §-a nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy tanúként nem hallgatható ki, illetve a tanúvallomást megtagadhatja, aki tolmácsolt az ügyben, hanem a kizárás a Be. 114. § (3) bekezdésére figyelemmel a Be. 103. § (1) bekezdés c) pontja alapján a fordított esetre vonatkozik mégpedig, hogy az ügyben tolmácsként nem járhat el, aki tanúként vesz vagy vett részt. Tehát **(1. sz. név)** tanúkenti kihallgatása után nem járhatott volna el tolmácsként. A nyomozás során egyébként tanúkenti kihallgatására nem is került sor, és egyéb akadálya sem volt annak, hogy a határőrség egy nyilatkozat lefordítására igénybe vette. Tanúként a bírósági eljárásban csak ezt követően hallgatták ki, ezért a fent kifejtettekre figyelemmel tanúvallomásának bizonyítékként történt értékelésére törvényesen került sor.

Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottat a kihallgatása előtt a Be. 117. § (4) bekezdés első mondatára - mely szerint, ha a terhelt a vallomás tételét megtagadja, figyelmeztetni kell arra, hogy ez az eljárás folytatását nem akadályozza - nem figyelmeztette, de erre nem is volt szükség. A vádlott ugyanis a Be. 117. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelmeztetés után úgy nyilatkozott, hogy a vallomásmegtagadási jogára történt figyelmeztetést megértette, a vallomástételt nem tagadja meg, de a korábban a bíróságon elmondottakat nem kívánja megismételni. Ez az ítéletálla álláspontja szerint azt jelenti, hogy vallomást tett, mint ahogyan az elsőfokú bíróság is értelmezte, mivel a Be. 117. § (4) bekezdés második mondatára, vagyis arra, hogy vallomásában mást bűncselekmény elkövetésével hamisan nem vádolhat figyelmeztette, majd felolvasta a nyilatkozatának megfelelően a korábbi bírósági vallomását (13.B.46/2008/17. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2-4. oldalát). Mindezekből következik, hogy az ügyész és a védő álláspontjával szemben nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat a Be. 117. § (4) bekezdés első mondatára nem figyelmeztette, mert erre figyelmeztetni nem is kellett.

Bf.I.69/2009/8.

A fentiekén túlmenően megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben előírtakat betartva folytatta le a bizonyítási eljárást. A

bizonyítékok számbavételére és értékelésére, valamint ezek alapján a tényállás megállapítására törvényesen került sor. Kellő mélységgel foglalkozott a védő bizonyítási indítványával és az indítványok elutasításának is indokát adta. Az ekként meghozott első fokú ítélet megalapozott, emiatt hatályon kívül helyezésére nem kerülhet sor.

A fentiekből megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést megalapozó, a bizonyítékok felvételével és értékelésének módjával kapcsolatos eljárási hibákat nem vétett, ezért az első fokú ítélet eljárási szabálysértésekre alapított hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezések sem vezethettek eredményre.

A felmentésre irányuló fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott védekezését, mely szerint a bűncselekményeket nem követte el - mert 2007. január 23. napján a szolgálata során nem is találkozott **(2. sz. név)**, **(3. sz. név)** és **(4. sz. név)** román állampolgárokkal, 2007. január 31. napján pedig az úti okmányait ellenőrizte ugyan, de azokat rendben találta - nem fogadta el. Az elsőfokú bíróság kellően megindokolta, hogy a vádlott ezen védekezésével szemben a tényállást miért a három román állampolgár, valamint **(1. sz. név)** tanúk vallomására és a rendelkezésre álló egyéb okirati bizonyítékokra alapította. A releváns tényeket illetően a három román állampolgár tanú vallomásai egybehangzóak voltak. Nevezetesen abban, hogy az utánfutó országból való kiléptetése érdekében a vádlott **(2. sz. név)**-től két esetben pénzt, 40 eurót kért és első esetben részére ezért a 40 euró, második esetben 20 euró átadásra is került. Az elsőfokú bíróság igen részletesen, 7 pontba foglalva foglalkozott egyrészt ezen tanúk, másrészt a tanúk és a vádlott vallomásai közötti ellentmondásokkal, azokat logikai úton és ténybeli következtetéssel feloldotta, amiről ítéletében szintén részletesen számot adott. Megindokolta, hogy **(1. sz. név)** tanú vallomása a három román állampolgár tanú vallomását mennyiben támasztja alá, illetve a vádlott védekezését mennyiben cáfolja. Kimerítően foglalkozott az egyéb bizonyítékokkal és e körben értékelte az Arad Megyei Bíróság határozatában foglaltakat, a felismerésre bemutatás eredményét, az érintett határátkelőhely tevékenységi kimutatását, az utánfutóval kapcsolatban becsatolt bérleti szerződést és a további okiratokat. Helytálló indokát adta annak, hogy az ekként lefolytatott bizonyíték értékelés alapján a vádlott védekezését miért vetette el. A fentiek alapján megállapított tényállás megalapozott.

A bizonyítékok értékelése az azokat közvetlenül észlelő elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség, ezért az ezeket támadó, a vádlott felmentését célzó vádlotti és védői fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeinek minősítése is törvényes. Ítéletének rendelkező

részében azonban a bűncselekmények megnevezése nem felel meg a BKv. 61. I/a. pontjában foglaltaknak, mely szerint az ügydöntő határozat rendelkező részében a bűncselekményt szövegesen a Btk. Különös része szerinti alcímének megfelelően kell megnevezni. Ezért az ítéletábra megállapította, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmények megnevezése helyesen 2 rb. vesztegetés bűntette.

Nem osztotta az ügyész álláspontját abban, hogy a vádlott cselekményei nem 2 rendbelinek, hanem folytatólagosan elkövetettnek minősülnek. A bírói gyakorlatban ugyanis vesztegetés esetén a rendbeliség az ügyek (a törvényellenes kapcsolatok) számához igazodik (Büntetőjog Kommentár a Gyakorlat számára HVGORAC Kiadó II. 602. oldal). A jelen esetben a vádlott 2007. január 23. és 31. napján azért kért jogtalan előnyt, mert a magyar honosságú utánfutó bérleti szerződése nem voltak közjegyző által hitelesítve. Kétségtelen, hogy a vádlott mindkét esetben a jogtalan előnyt ugyanazon személytől, **(2. sz. név)**-től kérte, ugyanazon utánfutóról volt szó és a bérbeadó személye - **(1. sz. név)** - is azonos volt. Azonban, az első alkalom után az utánfutót **(2. sz. név)** visszavitte a kölcsönzőbe és a második alkalomra 2007. január 28. napján (nyomozati iratok 4-s. oldal 9. számú melléklet) bérelte ki ismét, tehát két egymástól elkülönült bérleti jogviszony keletkezett. A két határátlépés között nyolc nap telt el és a vádlott az egyes átlépésekkor felmutatott két különböző időre vonatkozó bérleti szerződéssel kapcsolatban kért a szerződéseken bérlőként szereplő **(2. sz. név)**-től jogtalan előnyt. Tehát, a vádlott és **(2. sz. név)** között két ügy, és a két ügyben külön-külön kért jogtalan előny következtében két törvényellenes kapcsolat jött létre. A vádlott és **(2. sz. név)** nem álltak egymással folyamatosan hivatalos kapcsolatban és az első alkalom után a vádlott nem tudta és nem is tudhatta, hogy **(2. sz. név)**-vel szolgálata során még egyszer fog ugyanolyan szituációban találkozni, illetve eljárni. Ezért az egységes akarat-elhatározásra sem vonható következtetés. A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra álláspontja szerint az ügyész indítványával szemben nem folytatólagos, hanem 2 rb. bűncselekmény valósult meg.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen vette számba. Az ítéletábra csupán a súlyosító körülmények köréből mellőzte a **Bf.I.69/2009/8.**

gátlástalan elkövetést, mert az ilyen elkövetési mód a bírói gyakorlatban inkább az erőszakos bűncselekmények jellemzője.

A hivatalos személy által elkövetett bűncselekmény jogi tárgya a hivatalos személyek szabályszerű, befolyástól mentes működése, és az állami szervezet részrehajlás nélküli működésébe vetett közbizalom. A vádlott cselekményei folytán is ezen érdekek sérültek, ezért az ítéletábra az első fokú ítélet 12. oldal 2. bekezdéséből azt, hogy a vádlott szégyent hozott a Magyar Köztársaságra és tetteivel a Magyar Köztársaságról

káros, hamis kép kialakítását segítette elő, mellőzte. Következtes az ítélkezési gyakorlat abban, hogy a nehezen felderíthető, korrupciós bűncselekmények elkövetőivel szemben a generális prevenció miatt is, végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása indokolt. Ezért a figyelembe vehető bűnösségi körülmények mellett helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottal szemben az enyhítő szakasz alkalmazásával ugyan, de börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést szabott ki. Indokoltan került sor a pénzmellékbüntetés kiszabására és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása és mértéke is törvényes.

Helyesen rendelkezett az elsőfokú bíróság 15.280.- forint erejéig vagyonekobjásról, azonban a jogi alapjára vonatkozó jogszabályhelyet helytelenül hívta fel, mert az helyesen a Btk. 77/B. § (1) bekezdés **e) pontja** és elmulasztotta felhívni a Btk. 77/C. § (1) bekezdés a) pontját, melyeket az ítélet tábla ezennel helyesbített, illetve pótolta.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalannak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a bűncselekmények helyes megnevezésével a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

Az eljárás során 74.370.- forint bűnügyi költség azért merült fel, mert az eljárást meg kellett ismételni (költségjegyzék 8-11. tételei). A Be. 403. § (5) bekezdése alapján a vádlott az eljárás megismétlése folytán felmerült bűnügyi költség viselésére nem kötelezhető. Ezért az ítélet tábla megállapította, hogy az első fokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből a vádlott helyesen 161.180.- forintot köteles megfizetni, míg a fennmaradó 74.370.- forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A vádlott lakcímkártyája alapján megállapította, hogy a vádlott lakcíme helyesen: **(Írányítószám, Település, utca, házszám, emelet, ajtószám)**

Észlelte az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság tévesen hívta fel az alkalmazott enyhítő szakaszt, mert az helyesen a Btk. 87. § (1) és (2) bekezdés d) pontja, feleslegesen hívta fel a Btk. 64. § (1) bekezdés b) pontját, a pénzmellékbüntetés mértékére elmulasztotta felhívni a Btk. 64. § (2) bekezdését és feleslegesen hívta fel a Be. 338. § (2) bekezdését, mely jogszabályhelyeket az ítélet tábla ezennel helyesbítette, illetve pótolta.

Észlelte az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében szükségtelenül rendelkezett a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságáról, mert a követendő bírói gyakorlat szerint kizárólag a feltételes szabadságból való kizártságot kimondó rendelkezést kell az ítélet rendelkező részének tartalmaznia (BH 1991.228.).

Szeged, 2009. május 26.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s.k.
a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.69/2009/8. számú végzése és a Békés Megyei Bíróság 13.B.305/2008/31. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2009. május 26.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke